

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Vots gratuïts

L'alcaldessa de Barcelona va emfatitzar, abans de la seva segona investidura, el caràcter gratuït dels vots de Manuel

Valls per excusar la jugada estrambòtica que estava disposada a fer per mantenir el seu càrrec: "Tots els vots que vinguin, benvinguts siguin per a la investidura." Com que la vida en general no sol funcionar a còpia de regals –i la política encara menys–, farem bé de desconfiar d'aquesta faula en la qual un personatge tan ambiciós com mancat d'escrúpols es converteix, com per art de màgia, en un follet que ha vingut a complir desinteressadament els desitjos d'Ada Colau. Mentrestant sembla que el PSC i Ciutadans estarien mantenint converses per acordar el govern de la Diputació de Barcelona. Més o menys així ho reconeixia Celestino Corbacho aquest dimecres passat a *El Matí de Catalunya Ràdio*, oferint-se per ocupar algun despatx del capdamunt de la rambla de Catalunya i disposat a parlar de Núria Marín –posada a dit pel ma-

De la mateixa manera que els regals no són el nostre pa de cada dia, tampoc ho solen ser les casualitats, ni les caramboles, ni la xamba

teix Corbacho en la successió a l'alcaldia de l'Hospitalet – com a presidenta de l'organisme supramunicipal. Hi ha un petit inconvenient perquè els uns i els altres facin aquesta operació, que és que el PSC i Ciutadans no sumen i, per tant, necessitarien el suport dels comuns. De la mateixa manera que els regals no són el nostre pa de cada dia, tampoc ho solen ser les casualitats, ni les caramboles, ni la xamba. De moment la jugada de dissabte passat i l'espectacle posterior han permès que Colau tornés a esdevenir alcaldessa podent dir que no es deu als vots de Ciutadans, i Ciutadans, alhora, pot anar dient que els seus vots no han servit per fer Colau alcaldessa. Tots contents fingint coherència. I ara Corbacho amunt, Corbacho avall, trencadissa cap aquí i discussió cap allà, podem trobar-nos, com qui no vol la cosa, amb un pacte PSC–Ciutadans–comuns a la Diputació de Barcelona, que seria la devolució del préstec amb els corresponents interessos. Deien Colau i Valls que els vots eren "gratis", i ara, si li pica, gratis.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Cartes

En pocs dies, rebuts i llegits amb devoció dos llibres epistolars: *Cartes d'un polemista (1907-1973)*, que conté les missives, unes més interessants que d'altres, que el periodista Eugeni Xammar va enviar als amics, coneguts i col·laboradors, i *L'hora de les decisions*, amb les que es van intercanviar Josep Pla i Jaume Vicens Vives. Del primer, no sé què valorar més: si la prosa decidida i sintètica de Xammar o la feina de Xavier Pla a l'hora de trobar les cartes. Només hi ha les que Xammar va enviar, no les respostes, que no va guardar. Xavier Pla ha hagut d'anar a buscar els corresponents de Xammar per fer el recat. Encara que no totes són inèdites, perquè Quim Torra n'havia localitzat moltes, només de pensar-ho em ve vertigen. Vaig anar a la presentació del llibre a Barcelona. Encara no l'havia llegit. Si ho hagués fet hauria transmès a Xavier Pla la meua admiració, en comptes de quedar com un estaquirot.

De la correspondència entre Pla i Vicens, la meua admiració també pel compilador, Guillem Molla. Les notes a peu de pàgina, aclaridores dels fets i

“Es publica la correspondència de Xammar i la de Pla amb Vicens Vives

les persones a què els dos homes fan referència, són una síntesi de la història de Catalunya i Espanya entre els anys 1950 i 1960, que el pròleg de Joaquim Nadal acaba d'arrodonir.

Xammar i Pla van ser molt amics. Van viatjar junts per Europa fent de corresponsals de diaris fins just abans de la Guerra Civil. S'admiraven. Pla va insistir molt a dir que Xammar era el millor periodista que havia conegut. Xammar va mostrar més reserves quan Pla, en comptes de fer com ell, que va abandonar el periodisme al país des del moment que no va ser possible exercir-lo en català, va cultivar el cas-

tellà a *Destino*, revista que avorria. Però per a Xammar l'amistat està per sobre de tot: després de projectar en una de les cartes una crítica severíssima a Jaume Miravittles, acaba abraçant-lo cordialment i convidant-lo a sopar juntament amb Joan de Sagarra, que també hi ha rebut improperis. Els articles de *Destino* a banda, Josep Pla va iniciar des de Llofriu la seva obra catalana, presentada en forma de llibres. En parla amb Vicenç Vives, que l'ajuda a superar problemes amb la censura gràcies als contactes que l'historiador tenia a Madrid. La correspondència s'estronca després d'una carta de Vives, optimista sobre l'evolució de la malaltia que el va matar al cap de pocs dies. La necrològica de Pla va ser l'homenot de molt volum que tot seguit li va dedicar. Xammar explica la mort de Pompeu Fabra a Prada el dia de Nadal de 1948. Una nota descriptiva, resolta en quinze línies, on no hi sobra ni hi falta res. Bé, potser és una mica freda. No ho és tant si s'han llegit els elegis sostinguts que ha dedicat al *Mestre* pàgines abans. Més literari Pla, més expeditiu Xammar, dos fora de sèrie.